

మనసులో

ಯುವಜನತೆ - ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದ ಏಕತೆ ಮತ್ತು ಸಮಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಿ

ಬಿಲಿ 5 ರೂ.

ಭುಗಲೇದ್ವಿದೆ ವರ್ಗ

7 ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 2010

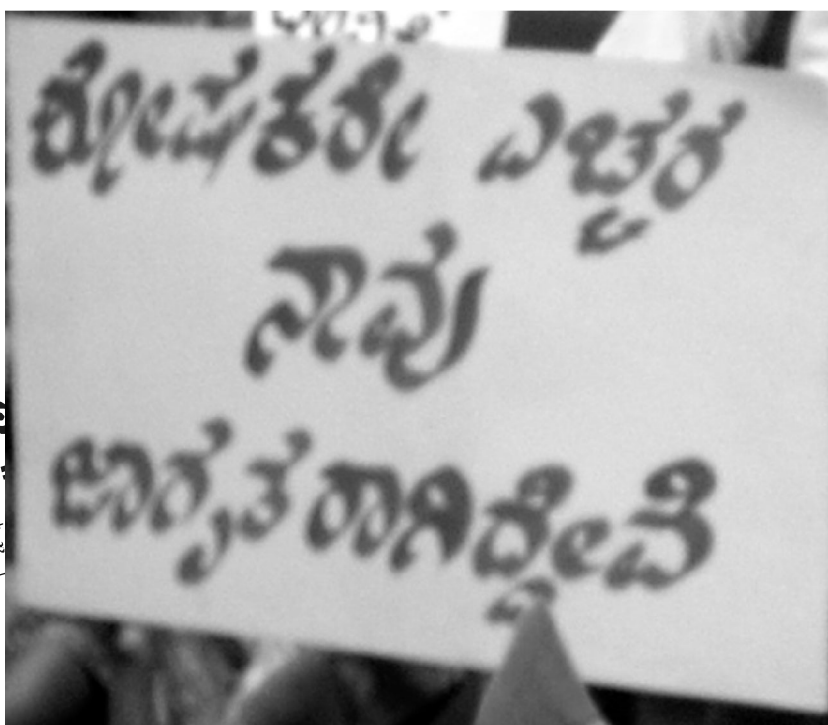
ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹರತ್ಯಾ

ಬಂಡವಾಳವಾದದ ಅರಾಜಕತೆಗೆ

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಮಗ, ಹೋಂಬಾದ್ನಲ್ಲಿ ತೋಗಿದ. ಬಯವ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 7ರಂದು ನಡೆಯಲಿರುವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಶೋಷಿತ ಜನ ಮುಖದ ಸಂಘಟಿತ ಕಾರ್ಮಿಕ ಮಗದ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯ ಹೋಂಬಾದ್ ರಾಜ್ಯ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ

ಅದರ ಕೆಳಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಇಂದು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಗಳು. ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿರುವ ಜಾಗತಿಕ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಿರತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ

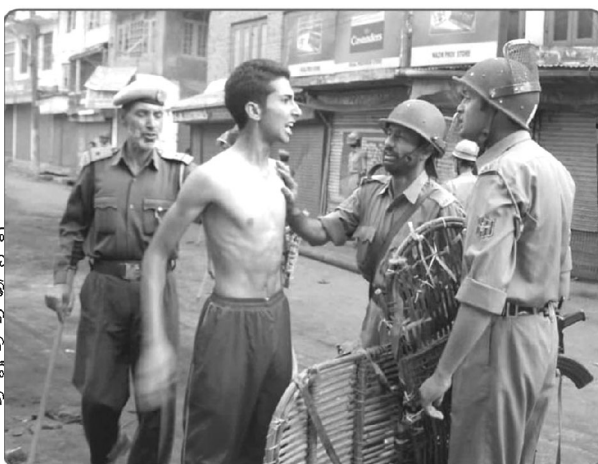
ಅವರು ಮಗನ ಕೆಲಸವನ್ನು
ಅಪ್ಪನಾಗಿರುವ ನವ ಲಂಡನ್‌ನಲ್ಲಿರುವ
ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು
ದರವೇ.

'RECLAIM 1
PO BOX # 1828 Bangalore

ବୁଦ୍ଧତ୍ୱ ଓଡ଼ିଶା ଜମି ଦଲାଲି - 'ପୋସ୍ତୋ' କାରଖାନା ବନ୍ଦ କର

ଭରସ୍ତ ଉପବିବେଚନାବାଦୀ ଶାସନ ଓ ସାଧନାବଳୀର ଶାସକମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ବନମ ଅବହେଳନା ଶିକାର ହୋଇ ଆସିଥିବା ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଆଜି ବିଶ୍ୱ ପୁଷ୍ଟିବାସୀର ଏକ ମୂଳ୍ୟ କଳ୍ୟାଣକ୍ଷମା ପାଲଟିଛି । କାଗଜ ଓ ଆଇକିରାସ୍ୟ ‘ପୁଷ୍ଟିବିବେଚନାବାରମ୍ଭାମେ’ କୋଣାର୍କ ମାମବାସ କାରଣ ପାଇଁ ଏକଠି ଭିତ କମାର ନୁହାଁ ବର’ ଶାସ୍ତ୍ର ନିମନ୍ତେ ମୁନାପା ପାଇଁ ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ ଯୋ ମୁନାବାସ ପ୍ରାକୃତିକ ସଂପଦକୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଯାହାହିଁ, ଏ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଦାବିକାକୁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଜିନିଷମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧେବ କରିବା, ପରିବେଶକୁ ବିପଦକୁ କରାବା ଓ ସର୍ବୋପରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପରି ପରିସ୍ଥିତି ଉଦ୍ଧେବ କରିବା ନିମ୍ନ ମାରି, ପାଣି ଓ ପରିବେଶକୁ ଶାନ୍ତ ଖୁଆଉଥିବା ଯୁଗରୁ ଓ ଆଧୁନିକିଶାଳା କୃଷି, ମହାସ ଉତ୍ପାଦନ ଏବଂ ଗାମ୍ଭୀରିଶ ଆଦିକୁ ଧ୍ୟାନ କରିବାରେ ।

A youth dares policemen to fire at him during protests in Habba Kadal

AMIN FAROOQ/GK

ಇನ್ನೆಲ್ಲೂ ಕಂಠಮಾಲ್‌ಗಳು ಬೇಡ ಎಲ್ಲಾ ಕೋಮುವಾದಿ ಹಿಂಸೆ ನಿಲ್ಲಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯ ಸಿಗಲಿ

ಹೊರರಿಕ್ಕ ಹತ್ತು ಹಲವು ಮಾರ್ಗ

ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ

**Indian section of the Committee for a Workers' International(CWI) www.socialistworld.net
P.O. BOX # 1828, Bangalore - 560 018.) 080-2674 2616 www.socialism.in
newsocialist.in@gmail.com newsocialist@dataone.in**

ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯ ಸಿಗಲಿ

ಕಳೆದ ಎರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ದನಿ ಎತ್ತಿದ, ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ವಂಚಿಸಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿದ 100ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಹೋರಾಟಗಾರರನ್ನು ಹತ್ಯೆಗೈಯಲಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳ ನ್ಯಾಯಯುತ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಾಗದೆ ಜನ ಸಮೂಹವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದೆ. ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ನಡೆಸಿರುವ ಈ ಆರು ದಶಕಗಳ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಸಹಸ್ರಾರು ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ.

ಕಾಶ್ಮೀರ್ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಸೇನೆ

1999ರಿಂದ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಭಾರತ, ಕಾಶ್ಮೀರ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 5 ಲಕ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸೈನಿಕರನ್ನು ಜಮಾಯಿಸಿದೆ. ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ಕೇಳುವ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಮಾಯಕ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ಸೇನೆಯ ಅಮಾನವೀಯ ಬಲಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಶಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹುಸಿ ಎನ್‌ಕೌಂಟರ್ ಸಾವು, ಜೈಲಿನಲ್ಲೇ ಕೊನೆಯುಸಿರು, ಕಣ್ಮರ, ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ಆತ್ಮಾಚಾರ ಮುಂತಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಉಲ್ಲಂಘನೆ ಹೇಳತೀರದಷ್ಟಾಗಿದೆ. ಈಡೀ ದೇಶದಲ್ಲೇ "ರಕ್ಷಣಾ ಪಡೆಗಳ" ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಂದ್ರತೆ ಇರುವ ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ರಕ್ಷಣೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಡಂಬನೆಯೇ ಆಗಿದೆ.

AFSPA ಕರಾಳತೆಯೇ ಇಲ್ಲಿನ ಕಾನೂನು

ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಪಡೆಗಳ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರ ಕಾಯ್ದೆ (AFSPA) ಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿದೆ. ಈ ಕಾಯ್ದೆ ಸೇನೆಗೆ ಅಪರಿಮಿತ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಕಂಡಲ್ಲಿ ಗುಂಡು, ಯಾವುದೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಾರಂಟ್ ಇಲ್ಲದೇ ಖಾಸಗಿ ಮನೆಗಳಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಇಷ್ಟ ಬಂದಂತೆ ಬಂಧಿಸುವ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಸೇನೆಗೆ AFSPA ಮೂಲಕ ಒದಗಿಸಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಕಾನೂನಿನ ಹತೋಟಿ ಇಲ್ಲದೆ ಸೇನೆ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಸೇನೆಯೇ ಕಾನೂನು ಎಂಬುದು ಉತ್ತೇಜ್ಜೆಯಲ್ಲ.

ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳ ನಿರಾಕರಣೆ

ಭಾರತ ತಾನು ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಂದು ಬೀಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನ ಜನತೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವಿರೋಧವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗದು, ಅವರ ಪ್ರತಿಭಟನಾ ಸಭೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಸಾವಿನ ಮೆರವಣಿಗೆಗಳ ಮೇಲೂ ಸೇನಾ ಪಡೆಗಳು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುವುದು ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನ ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಗರಿಕರಿಗೂ ವಾಕ್ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ಮತ್ತು ಒಗ್ಗೂಡುವ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವಾಗ್ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳಿಗೆ ಇದ್ಯಾವುದೂ ಅನ್ವಯವಾಗದು.

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನ, ವಾರ ಮತ್ತು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ AFSPA, ರಾಜಕೀಯ-ಸಾರ್ವಜನಿಕ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರದ ಜನರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು, ಬವಣೆಯನ್ನು ಅರಿಯದ "ಪಂಡಿತರೇನಕರು" AFSPA ಯ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಾಧ್ಯಮಗಳು, ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮೇಲ್-ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಧತೆಯನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿ ಕಾಶ್ಮೀರ-ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮೂಲಭೂತ ಪ್ರಜಾತಾಂತ್ರಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳಿಂದ ದೂರ ತಳ್ಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದಿಷ್ಟು ದಿನ "ರಾಜಕೀಯ ರಹಿತ" ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಬಿರುದು ಹೊತ್ತು ತೆರೆಮರೆಯಲ್ಲಿ ಚಿತಾವಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಭಾರತದ ಸೇನೆಯ ವರಿಷ್ಠರು ನೇರವಾಗಿ AFSPA ಯನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ವಿರೋಧವನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿ, ಈ ದೇಶದ ಪೂರ್ವಗ್ರಹ ಪೀಡಿತ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರ ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಧತೆಯ ಹುನ್ನಾರಗಳಿಗೆ ಕುಮ್ಮಕ್ಕು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯಿಂದ ಅಞ್ಞಾನ

ಭಾರತದ ಆಳುವ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಹಾಗೂ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳ 'ಸ್ವಯಂ ನಿರ್ಣಯಾಧಿಕಾರದ' ಹಕ್ಕಿನ ವಿರುದ್ಧ ಟೊಂಕ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದು, ಕೇವಲ ಮೇಲ್ ನೋಟಕ್ಕೆ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಾಟಕವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ಯಾಕೇಜ್, ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಆಮಿಷ, ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಕೊಡುಗೆಗಳ ವಾಗ್ದಾನಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರನ್ನು ವಿಚಲಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ದುಸ್ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದಾವುದೇ ವಿಳಂಬಿತ ಪ್ರಲಾಪಗಳು, ಸರ್ವಪಕ್ಷ ನಿಯೋಗದ "ಸತ್ಯಶೋಧನೆ" ಮುಂತಾದ ಸಮಯ ಕೊಳ್ಳುವ-ಹುಸಿ ಕಣ್ಣೀರಿನ ರಂಗಭಾಸಗಳು ಅಲ್ಲಿನ ಯುವ ಜನರ ನ್ಯಾಯಯುತ 'ಅಜ್ಞಾದಿ' ಬೇಡಿಕೆಯ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಲಾಗದು.

ಭಾರತ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಚೀನಾಗಳ ನಡುವೆ 5 ಯುದ್ಧಗಳಾಗಿವೆ. ಸಹಸ್ರಾರು ಜನರು ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ನಾಗರಿಕರು ನಿರ್ವಸಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು "ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಣ ಸ್ವರ್ಗ" ಎಂದು ಕರೆಯಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಕಾಶ್ಮೀರದ ಜನತೆ ಕಣ್ಣೀರುಕುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಕಾಶ್ಮೀರದ ದನಿ ಇದುವರೆವಿಗೂ ಯಾರ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಗುರುತಿಸದೆ ಮತ್ತು ಮನ್ನಣೆ ಕೊಡದೆ ಈ ಆರು ದಶಕಗಳ ಸಂಘರ್ಷ ಕೊನೆಗಾಣದು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ರಕ್ತದೋಕುಳ ಕೊನೆಯಾಗದು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾದಿ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಜನತೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾರರು. ಕೇವಲ ಭಾರತ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಚೀನಾದ ದುಡಿಮೆಗಾರ ವರ್ಗಗಳು ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಜನತೆಯೊಂದಿಗೆ ಒಗ್ಗೂಡಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸಾಧ್ಯ.

ನವ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯ (New Socialist Alternative) ಹಾಗೂ ಅದರ ದನಿ 'ದುಡಿಯೋರ ಹೋರಾಟ' ಪತ್ರಿಕೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳ ಆರು ದಶಕಗಳ ಸ್ವಯಂ ನಿರ್ಣಯಾಧಿಕಾರದ ಹಕ್ಕಿನ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ನಿಸ್ಸಂದಿಗ್ಧವಾದ ಬೆಂಬಲವನ್ನಿಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ :

* ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಜನತೆಯೊಂದಿಗೆ ಏಕಕ್ರಿತ ವೇದಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿ ಹೋರಾಡೋಣ.

* ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು ಈಶಾನ್ಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸೇನೆಯ ಜಮಾವಣೆ ಕೊನೆಯಾಗಲಿ.

* ಈ ಕೂಡಲೇ AFSPA ರದ್ದಾಗಲಿ. * ಈ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಕೇಂದ್ರ, ಅರೆ ಮಿಲಿಟರಿ ಪಡೆಗಳು ವಾಪಸ್ಸಾಗಲಿ. * ಎನ್‌ಕೌಂಟರ್ ಸಾವುಗಳು ಸೇನಾ ಪಡೆಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಅತಿಕ್ರಮಗಳು ಮತ್ತು ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಉಲ್ಲಂಘನೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಜನ ಸಂಘಟಿತ ಆಯೋಗದ ಮೂಲಕ ವಿಚಾರಣೆಯಾಗಲಿ. * ಕಾಶ್ಮೀರ ಹಾಗೂ ಈಶಾನ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಾಂಗಗಳ ಸ್ವಯಂ ನಿರ್ಣಯದ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕಿನ ಅಸ್ತಿಭಾರದ ಮೇಲೆ ಒಪ್ಪಿದ ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಹಾರ.

* ದಕ್ಷಿಣ ಏಷ್ಯಾದ ಸಮಾಜವಾದಿ ಸೌಹಾರ್ದ ಒಕ್ಕೂಟಕ್ಕಾಗಿ.

-ಸಂಪಾದಕ.

ನವ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯ New Socialist Alternative

ನಮ್ಮ ನಿಲುವು

ಯುವಜನತೆ : ಪದವಿಪೂರ್ವ ಶಿಕ್ಷಣದವರೆಗೆ ಉಚಿತ ಹಾಗೂ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣಬೇಕು. ಜನರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧನೆ ಅವಕಾಶ. ಖಾಸಗಿ ಕಾಲೇಜುಗಳ, ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್‌ಗಳ ಕಡ್ಡಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ. ಡೋನೇಷನ್, ಕ್ಯಾಪಿಟೇಷನ್ ಶುಲ್ಕ ಕೇಳುವವರಿಗೆ ಉಗ್ರ ಶಿಕ್ಷೆ. ಹದಿನಾರು ದಾಟಿದ ಎಲ್ಲಾ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರಿಗೂ ಉದ್ಯೋಗ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಂದುವರೆಸುವವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನದ ಸೌಲಭ್ಯ, ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ತರಬೇತಿ, ನಿರುದ್ಯೋಗ ಭತ್ಯೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶ, ಜಾತಿ, ಭಾಷೆ, ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಲಿಂಗಭೇದಗಳ ನಿರ್ಮೂಲನ.

ಮಹಿಳೆ : ಉದ್ಯೋಗ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕಾಗಬೇಕು. ದುಡಿಯುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಲೈಂಗಿಕ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ರಂಗಗಳಲ್ಲೂ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶ, ಸಮಾನ ವೇತನ, ಮಕ್ಕಳ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ದಾದಿಯರ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ಶಿಶುಪಾಲನಾ ಕೇಂದ್ರಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ.

ಉದ್ಯೋಗಗಳು : ಯಾವುದೇ ಸಂಬಳದ ಮೊಟುಕಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸದ ಅವಧಿಯ ಕಡಿತ, ಕಾರ್ಖಾನೆ, ಬ್ಯಾಂಕು ಮತ್ತು ಕಛೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾರಕ್ಕೆ 40 ಗಂಟೆಗಳ ಗರಿಷ್ಠ ಕೆಲಸದ ಅವಧಿ. ಈ ಮೂಲಕ ಉಳಿದ ಕೆಲಸದ ಅವಧಿಗೆ ಹೊಸ ನೇಮಕಾತಿ.

ನೇಮಕಾತಿ ನಿಷೇಧ ಈ ತಕ್ಷಣ ರದ್ದಾಗಲಿ, ಖಾಲಿ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೂ ಒಡನೆಯೇ ನೇಮಕಾತಿಯಾಗಲಿ. ಅಂಗಡಿ ಮುಂಗಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೂ ರೂ.10,000/- ಕನಿಷ್ಠ ವೇತನ, ನಿಗದಿಯಾಗಬೇಕು. 20 ಮಂದಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಾರ್ಮಿಕರಿರುವ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳೂ, ಕಂಪನಿಗಳೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾಗಬೇಕು. ಅದರ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮತ್ತು ಹತೋಟಿ ಅಲ್ಲಿನ ಕಾರ್ಮಿಕರದ್ದಾಗಬೇಕು.

ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು : ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲೂ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಆರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಏಕತ್ರಿತ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘ ಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ವರುಷ ಗುಪ್ತ ಮತದಾನದ ಮೂಲಕ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ನಗರ, ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ CITU, AITUC, HMS, NTUI ಮತ್ತು ಇತರ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಒಂದು ಸಮಾಜವಾದಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಡಿ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಬೇಕು. ಕಾರ್ಮಿಕರ ಪಕ್ಷಗಳು ಯಾವುದೇ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಪಕ್ಷಗಳೊಡನೆ ರಾಜಕೀಯ ಒಪ್ಪಂದವಾಗಲೀ, ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾಗಲಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಮಾಜವಾದಿ ಶಕ್ತಿಯ ನಿರ್ಮಾಣ.

ಕಾರ್ಮಿಕ-ರೈತರ ಏಕತೆ : ಬಡರೈತ ಈ ದೇಶದ ಬೆನ್ನೆಲುಬು. ರೈತವರ್ಗ ಉತ್ತಮ ಜೀವನ ಮಟ್ಟಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸುವ ಎಲ್ಲ ಹೋರಾಟಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುತ್ತೇವೆ. ರೈತ ಬೆಳೆಯುವ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಅವರೇ ಚುನಾಯಿಸಿದ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಂದ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಯಾಗಬೇಕು.

ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನುದಾರರ ಎಸ್ಟೇಟು ಮತ್ತು ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುಗೋಲು ಹಾಕಿ, ಭೂಹೀನ, ಕೃಷಿಕಾರ್ಮಿಕರ ಚುನಾಯಿತ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಂದ ಭೂಮಿಯ ಮರು ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಬೇಕು. ಕೃಷಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ವರ್ಷ ಪೂರ್ತಿ ದುಡಿಮೆಯ ಅವಕಾಶ. ಅವರು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಲ್ಲಿ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ.

ಪರಿಸರಮಿತ್ರ ಮತ್ತು ಯುದ್ಧರಹಿತ ಸಮಾಜ : ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನಯೋಗ್ಯ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಖಂಡಿತ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೊನೆಯಾಗಲೇ ಬೇಕು. ಅಣು ಬಾಂಬ್ ಮತ್ತು ಅಣು ಉದ್ಯಮ ಮಾನವ ವಿರೋಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಇದನ್ನು ಸಾರಾಸಗಟಾಗಿ ನಾವು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರ : 'ನೂತನ ಜಾಗತಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನವ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತಿರುವ ಅಮೇರಿಕನ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರ. IMF, World Bank, ಮತ್ತು WTO ಗಳೊಂದಿಗಿನ ಕರಾರು ಒಪ್ಪಂದಗಳು ಕೊನೆಯಾಗಲಿ.

ಸಮಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಿ : ಈ ಎಲ್ಲ ಗುರಿಗಳ ಸಾಧನೆ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತ. ಭಾರತ ವಿವಿಧ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಗಳ ಬಂದೀಖಾನೆ. ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಗಳಿಗೂ ಆತ್ಮನಿರ್ಣಯದ ಭೇಷರತ್ತಾದ ಹಕ್ಕು ಇರಲೇಬೇಕು. ಕಾರ್ಮಿಕ ರೈತರ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರ ಕೋಮು ಸೌಹಾರ್ದತೆ ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲದು. ಇಡೀ ಉಪಖಂಡದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಪ್ರೇರಿತ ಸಮಾಜವಾದಿ ಒಕ್ಕೂಟದ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಬಂಡವಾಳವಾದದೊಂದಿಗೆ, ಯಾವುದೇ ರಾಜಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಒಂದು ಬೃಹತ್ ಕಾರ್ಮಿಕ ಪಕ್ಷದ ನಿರ್ಮಾಣವೇ ನವ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯದ ಗುರಿ.

ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟ

ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು

ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಣವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ. 'ಸಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆ' ಯೂರೋಪ್ ಒಕ್ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಒಕ್ಕೂಟವೇ ಒಡಕಿನತ್ತ ಸಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ಇಪತ್ತೇಳು ಸದಸ್ಯ ದೇಶಗಳ ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟದ(ಇಣಡಿರರಿಜಚಿಟಿ ಗಟುರಿಟ-ಇಗಿ) ಹಣಕಾಸು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿರುವ ಸಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಿರುಗಾಳಿ ಜಾಗತಿಕ ಬಂಡವಾಳ ಅರ್ಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ಮನೆಯ ಸೂತಕದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದೆ.

ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟದ ಗ್ರೀಕ್ ದೇಶದ ಸರ್ಕಾರಿ ಸಾಲದ ಮೊತ್ತವು 300 ಬಿಲಿಯನ್ ಯೂರೋ* ಆಗಿದ್ದು ಆ ದೇಶದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉತ್ಪನ್ನದ(ಉಆಕಿ) ಶೇ.112ರಷ್ಟಿದೆ. ಪೋರ್ಚುಗಲ್, ಇಟಲಿ, ಗ್ರೀಕ್, ಸ್ಪೇನ್, ದೇಶಗಳು ಸಾಲಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ 'ಪಿಗ್' (ಕಾಲುಬಿ) ದೇಶಗಳೆಂದು ಖ್ಯಾತಿ ಹೊಂದಿವೆ. ಐರ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ಹಂಗೇರಿ ದೇಶಗಳು ಸಹ ಈ ಸಾಲದ ಸುಳಿಯಿಂದ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ.

ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟದ* ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಡಿ ಇರುವ ಬಹುಪಾಲು ದೇಶಗಳು ಆಯವ್ಯಯದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಬಾಹ್ಯ ಸಾಲದಿಂದ ಭರ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು, ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳ ದಿವಾಳಿತನ ಯೂರೋಪ್ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. 'ಯೂರೋಪ್ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ' ಈ ಸಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಹೊರ ಬರಲಾಗದ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದೆ. ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟದ ಯಾವುದೇ ದೇಶವೂ ಇಂದು ಸ್ಥಿರವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಇದು ಕೇವಲ ಸಾಧಾರಣ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಅಂತರ್ ರಚನೆಯ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ (ಅ)ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗಿನ ಸರಿಪಡಿಸಲಾಗದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು.

ಅಮೇರಿಕಾದಲ್ಲಿ 2008ರಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಗೃಹಸಾಲ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಮಾಸುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ 'ಯೂರೋಪ್ ಒಕ್ಕೂಟ'ದ ಸಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆ ಐರೋಪ್ಯಯೇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ನಡುಕು ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆ.

ಜಿ-20 ಶೃಂಗಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರು ತಮ್ಮ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳ್ಳಿಸುವಂತೆ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರಿ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣ ವಿಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಠರಾವು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಗ್ರೀಕ್ ದೇಶದ ಸರ್ಕಾರವು ಈಗಾಗಲೇ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳ್ಳಿಸಲು ಮುಂದಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ. 80ರಷ್ಟು ಇದ್ದು, ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರ ನಿವೃತ್ತಿ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪಿಂಚಣಿದಾರರು ತಮ್ಮ ಕಡಿಮೆ ವೇತನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹರಸಾಹಸ ಮಾಡುವಂತಾಗಿದೆ. ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ದುಡಿಯುವ ಜನರು ಬಳಸುವಂತ ದಿನನಿತ್ಯದ

ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಐರ್ಲೆಂಡ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಸಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಇಂದು 3,00,000 ಮನೆಗಳು ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿವೆ. ಅದೇ ತರಹದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸ್ಪೇನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಂದ ಹೊಸ ಸರ್ಕಾರ ಕಾಯ್ದೆಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದ ಹಿತಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾದ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಆಳವಡಿಸುತ್ತಿದೆ. 2007ರಲ್ಲಿ ಯೂರೋಪ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆದ ಆರ್ಥಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಮುಂದುವರಿದ ಭಾಗ ಈ ಸಾಲದ ಸಮಸ್ಯೆ.

ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಗ್ರೀಕ್ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟದಿಂದ ಹೊರ ಬರುತ್ತೇವೆಂದು ಗುಡುಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಯೂರೋಪ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಯವನ್ನೇ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಲಪಂಥೀಯವಾದಿಗಳು ದುಡಿಯುವ ಜನರ ಮಧ್ಯೆ ಒಡೆದಾಳುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಜನರ ಗಮನವನ್ನು ಬೇರೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗಾಗಲೇ ಹೊರಗುತ್ತಿಗೆಯ ಮೂಲಕ ವ್ಯಾಪಾರ ವಹಿವಾಟುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳು ಭಾರತದಂತಹ ದೇಶಗಳ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮೇಲೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಒತ್ತಡ ಹೇರುತ್ತಿವೆ. ಶ್ರಮಿಕರಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಕೂಲಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭಗಳಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಸ್ವಿಡನ್ ದೇಶದ 'ಪೋಲ್ಸ್ಕೋ' ಕಂಪನಿಯು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಕಿರುಕುಳವೇ ಇದಕ್ಕೆ ತಾಜಾ ಉದಾಹರಣೆ.

ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಕಳೆದ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವ ಜನರ ವಿರೋಧಿ ನೀತಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ 2 ಬಾರಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮುಷ್ಕರ ನಡೆದಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಕಳೆದ ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇಟಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ 4 ಗಂಟೆಗಳ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮುಷ್ಕರ ನಡೆದಿದ್ದು, ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ಪೇನ್, ಪೋರ್ಚುಗಲ್ ನಲ್ಲೂ ಮುಷ್ಕರಗಳು ನಡೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಿ, ದುಡಿಯುವ ಜನರ ಮೇಲೆ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಆಳುವ ವರ್ಗಗಳು ತಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಭದ್ರವಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದ ಶಕ್ತಿ, ಅಂತರ್ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ನಿಂತು ಹೋರಾಡಬೇಕಿದೆ. ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳ ಮರು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದ ಕೂಗು ಮತ್ತಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡವಾಳಿ-ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್‌ಗಳ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುಗೋಲು ಮೊದಲಾಗಬೇಕು. ಸಮಾಜದ ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾತರ ಅವಶ್ಯಕ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದನೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರ್ವಹಣೆ ದುಡಿಯುವ ಜನ ವರ್ಗದ್ದಾಗಬೇಕು. ಪ್ರಜಾತಾಂತ್ರಿಕ ಸಮಾಜವಾದಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಇತಿಶ್ರೀ ಹಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ಹಾಗೂ ಉನ್ನತ ಸಮಾಜಮುಖಿ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯ.

-ವಿಶ್ವ

ಜೋಕೆ..!

ನೇರ ನಡೆಯ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ನಮ್ಮವು...

ಸಿಗದಿರಿ ಮುಳ್ಳುಗಂಟೆಗಳಾಗಿ...

ಮೆಟ್ಟಿ ಮುನ್ನಡೆದೇವು ನಾವು

ಬದಿಗೊತ್ತಿ ಎಲ್ಲ ಲಜ್ಜೆ...

ತರಚಿರಿ ಚುಚ್ಚಿರಿ ಮುಳ್ಳುಗಳಾಗಿ

ಚಿವುಟಲಾರೆವು ನಿಮ್ಮ...

ಕಿತ್ತೋಗದು ಬುಡಸಹಿತ

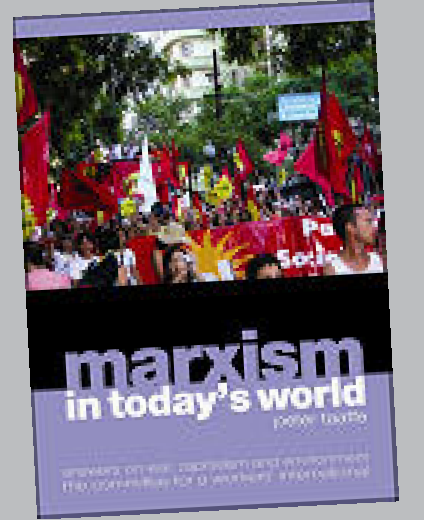
ಮುಂಬರಿಯುವುದು ಈ ಹೆಜ್ಜೆ...

*ದೀಪಾ ಗಿರೀಶ್

GATWU ಕಾರ್ಯಕರ್ತೆ

(ಕೃಪೆ 'ಸೂಜಿದಾರ')

Socialist Books

Marxism in Today's World

The Indian edition of **MARXISM IN TODAY'S WORLD** is out now Rs. 50/- (Solidarity Rs.100/-)

Socialism Today, a monthly magazine published by the British Section of the CWI

For copies Contact:
New Socialist Alternative
Phone 080 2674 2616 / 9448394365
Write to
newsocialist@dataone.in

ಸ್ವೀಡನ್‌ನ ವೋಲ್ವೋ ಬಸ್: ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಹೋರಾಟ

ವೋಲ್ವೋ ಬಸ್ ಇಂಡಿಯಾ ಪ್ರೈ.ಲಿ.ನ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯ ಕಾರ್ಮಿಕ ವಿರೋಧಿ ನೀತಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಕಾರ್ಮಿಕರು ನಡೆಸಿದ ಮುಷ್ಕರ ಗೆಲುವನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. ಬಹು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಯಶಸ್ವಿ ಮುಷ್ಕರ ಇದಾಗಿದ್ದು, ಕಾರ್ಮಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹುಮ್ಮಸ್ಸನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದೆ.

ಹೊಸಕೋಟೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಎರಡೂವರೆ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಸ್ವೀಡನ್‌ನ ಬಹು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿ ವೋಲ್ವೋ ಬಸ್ ಇಂಡಿಯಾ ಪ್ರೈ.ಲಿ.ಮಿಟೆಡ್ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಂದಿತ್ತು. 600-650 ಕಾರ್ಮಿಕರಿರುವ ಈ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ 200ರಿಂದ 250 ಕಾರ್ಮಿಕರು ಖಾಯಂ ನೌಕರರಿದ್ದು ಉಳಿದವರು ತರಬೇತಿ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯ ಅನ್ಯಾಯದ ವಿರುದ್ಧ ಸಂಘಟನಾತ್ಮಕ ಹಕ್ಕುಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯ ಮನವಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಇದೇ ಒಂದು ನೆಪವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು 4 ಸಂಘಟನಾ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ಅಮಾನತ್ತು ಮಾಡಿದರು.

ಈ ಧೋರಣೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದಾಗ ಅಮಾನತ್ತುಗೊಂಡ ಮುಖಂಡರ ಜೊತೆ ಬೇಡಿಕೆ ಪಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ಆಹ್ವಾನಿಸಿತ್ತು.

ಕಾರ್ಮಿಕರ ಜೊತೆ ಚೌಕಾಸಿ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು

ದಲಿತರ ಮೇಲಿನ ಅಸಹ್ಯ- ತಿರಸ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ತೀವ್ರ ವಿರೋಧ

‘ಜಾತಿವಾದಿ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರ’

ರಾಜ್ಯದಾದ್ಯಂತ ದಲಿತ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಖಂಡಿಸಿ ದಲಿತ ವಿಮೋಚನೆಯ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ವೇದಿಕೆ-ಕರ್ನಾಟಕ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿತು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಲಿತರ ಮೇಲೆ ಸರ್ವನಿಯರು

ಜಾತಿವಾದಿ ಮನಸ್ಸಿನ ಅಧಿಕಾರಿಶಾಹಿಯಿಂದಾಗಿ ದಲಿತರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಎಂಬುದು ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗಿದ್ದು, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ದಲಿತರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಫಲಗೊಂಡಿವೆ

ದಲಿತ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ದೌರ್ಜನ್ಯ ವಿರೋಧಿಸಿ ಪ್ರತಿಭಟನೆ.

ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಜಾತಿ ನಿಂದನೆ, ದಲಿತ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ಆತ್ಮಾಚಾರ, ಮಾನಭಂಗ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಹಿಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಲಾಯಿತು. ಬೆಳ್ಳಿ, ಪಿಪ್ಪ, ಕಿಲ್ಲಮಣಿ, ಕಾರಂಚೇಡಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ದಲಿತರ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡ ನಡೆದಿದ್ದು ದಲಿತರು ಇಂದಿಗೂ ಭಯದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಕಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ದಿನಂತ್ಯ ಲಾಯಿತು. ಕಂಬಾಲಪಲ್ಲಿ, ಖೈಲಾಂಜಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಬರ್ಬರ ಕಗ್ಗೊಲೆಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಲಾಯಿತು.

ಎಂದು ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಯಡಿಯೂರಪ್ಪ, ದಲಿತ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ ದಲಿತ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರನ್ನು ಸಭೆಯಿಂದ ಹೊರ ಹಾಕಿಸಿದ ದಲಿತ ವಿರೋಧಿ ನೀತಿಯನ್ನು ಖಂಡಿಸಲಾಯಿತು. ಬಹಿರಂಗ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲಾಯಿತು.

-ವರದಿ: ಸಿಂಗಯ್ಯ

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಹೊಸಕೋಟೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ವೋಲ್ವೋ ಬಸ್ ಇಂಡಿಯಾ ಪ್ರೈ.ಲಿ.

ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಖಾಯಂ ಗೊಳಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ಒಪ್ಪದಿದ್ದಾಗ 400 ಜನ ಕಾರ್ಮಿಕರು 23.07.2010 ರಿಂದ ಮುಷ್ಕರ ಹೂಡಿದರು.

ಯಾವುದೇ ಲಿಖಿತ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡದೆ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗ ಏಕಾಏಕಿ 14 ಜನ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅಮಾನತ್ತುಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ

ತರಬೇತಿ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷಾ ಅವಧಿ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಸಹ ಅಮಾನತ್ತಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಹಠಮಾರಿ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿತ್ತು.

ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ ‘ನೀಡ್’ ಎಂಬ ಕನ್ಸಲ್ಟೇನ್ಸಿಯ ಮೂಲಕ ಧಾರವಾಡದ ‘ಟಾಟಾ ಮಾರ್ಕೆಟೋಲಾ’ ಬಸ್‌ಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಿಂದ 42 ಜನ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಗುತ್ತಿಗೆ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಈ 42 ಜನರಲ್ಲಿ 5 ಜನ ಗುತ್ತಿಗೆ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಯಾವುದೇ ಸಕಾರಣ ನೀಡದೆ ಅಮಾನತ್ತು ಮಾಡಿದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಗುತ್ತಿಗೆ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಸಹ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಎದುರು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆದ ಸತತ 22 ದಿನಗಳ ಮುಷ್ಕರ, ಕಾರ್ಮಿಕ ಆಯೋಗದ ಸಂಧಾನದ ಮುಖಾಂತರ ಕೊನೆಗೊಂಡಿದೆ. ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ಪ್ರತಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಸರಾಸರಿಯಾಗಿ ಕಂಪನಿ ವೆಚ್ಚದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ರೂ. 4650/ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಗೆ ವೇತನ ಹೆಚ್ಚಳ ಮಾಡಲು, 14 ಜನ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಅಮಾನತ್ತಿನ ಆದೇಶವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ಪಡೆಯಲು ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ಒಪ್ಪಿದು, 4 ಜನ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಸಮ್ಮತಿ ಸೂಚಿಸಿದೆ.

ಈ ವೋಲ್ವೋ ಬಸ್ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮುಷ್ಕರದ ಗೆಲುವು ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದು, ಇನ್ನಿತರ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

- ದುಡಿಯೋರ ಹೋರಾಟದ ವರದಿ

ಸಾರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಯವರ ಕಿರುಕುಳ ಶಾಲಾ ವಾಹನ ಚಾಲಕರ ಪ್ರತಿಭಟನೆ

ಸಮಾಜದ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಶಿಕ್ಷಣ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಲುವಾಗಿ ಪೋಷಕರು ಲಘು ವಾಹನದ ಖಾಸಗಿ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ(ಸ್ಕೂಲ್ ವ್ಯಾನ್,ಆಟೋರಿಕ್ಷಾಗಳ) ಮೊರೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಇತಿಹಾಸ.

ದೇಶದ ಪ್ರಮುಖ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಲಘು ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರುವುದು ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿ. ಯಾವುದೇ ಸರಿಯಾದ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಭಾವದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಂತಹ ಲಘು ವಾಹನದ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಂದು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆ.

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲೇ ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನಂತೆ 22,000 ಶಾಲಾ ಲಘು ವಾಹನಗಳಿದ್ದು, 22 ಸಾವಿರ ಚಾಲಕರು ಈ ಮೂಲಕ ಸ್ವಯಂ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವರ ಮೇಲಿರುವಂತಹ ಸಾರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಆರೋಪ ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಯಾವುದೇ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪರವಾನಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆಯದೇ ವಾಹನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸಾರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಯವರು ಶಾಲಾ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಜರುಗಿಸಲು ಮುಂದಾಗಿರುವುದು ಲಘು ವಾಹನ ಚಾಲಕರ ಜೀವನ ಅತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದೆ. ವಾಹನಗಳ ಪರವಾನಿಗೆ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ, ಬಿಳಿ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳ ವಾಹನಗಳನ್ನು ಹಳದಿ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳ ವಾಹನಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು

ಪರವಾನಿಗೆ ಪಡೆಯುವಂತೆ, ನಿಗದಿತ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಬೇಕೆಂದು ಆದೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಆದೇಶ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲಾವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುವ ಪುಟಾಣಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದರೂ, ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ವರಮಾನ, ಲಾಭಾಂಶಗಳೊಂದಿಗೆ ವಾಹನಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಸ್ವಯಂ ಉದ್ಯೋಗಿ ಚಾಲಕರಿಗೆ ಈ ಕಾಯಿದೆಯಿಂದಾಗಿ ದಿಕ್ಕು ತೋಚದಂತಾಗಿದೆ. ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಪಾಲಿಸದ ವಾಹನಗಳನ್ನು ಏಕಾಏಕಿ ಜಪ್ತಿ ಮಾಡಿ, ದುಬಾರಿ ದಂಡವನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಚಾಲಕರ ಜೀವನವನ್ನು ಅಡ್ಡ ಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸಿದೆ.

ಸಾರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಯವರ ಈ ಕಿರುಕುಳಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲಾಯಿತು. ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ಲಘು ವಾಹನಗಳಿಗೆ ಉಚಿತ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು, ಎಫ್.ಸಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಿ, ತಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಅನಗತ್ಯ ಕಿರುಕುಳ ನಿಲ್ಲಿಸ ಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಮನವಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು.

- ದುಡಿಯೋರ ಹೋರಾಟದ ವರದಿ

Garment Industry

Special Exploitation Zone

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 1000 ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿದ್ದು, 5 ಲಕ್ಷ ಕಾರ್ಮಿಕರು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ 787 ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು, 3,55,000 ಕಾರ್ಮಿಕರು, ಅದರಲ್ಲಿ ಶೇ.85-90ರಷ್ಟು ಮಹಿಳೆಯರು. ಅದರಲ್ಲೂ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದವರೇ ಅಧಿಕ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದೂರದ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರಲು ಕಡಿಮೆ ಎಂದರೆ 2 ಅಥವಾ 2 1/2 ಘಂಟೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಮಂಡ್ಯ ಅಥವಾ ಕೋಲಾರದಿಂದ ಬರುವವರು ರೈಲಿನಲ್ಲೇ ಅಥವಾ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಲು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ 4.30ಗೆ ಅಥವಾ 5 ಗಂಟೆಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಬೆಳಗಿನ ತಿಂಡಿ ಅಥವಾ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವವರು ಇರಬಹುದು ಅಥವಾ ಇಲ್ಲದಿರಬಹುದು. ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಿರುವ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆ ಏರಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿನ ತಿಂಡಿಯು ಸಹ ಗಗನ ಕುಸುಮವಾಗಿದೆ. ಗಾರ್ಮೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಓಬಿರಾಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ ಸಂಬಳವನ್ನು ಇವತ್ತಿಗೂ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನಿಷ್ಠವೇತನವನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಣೆ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ 8 ಅಥವಾ 9 ವರ್ಷಗಳು

ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಅಳಿದು ತೂಗಿ ರೂ. 100 ಹೆಚ್ಚಳದ ಬೇಡಿಕೆ ಇಟ್ಟರೆ ಅದು 5 ರೂಪಾಯಿಗೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪರಿಷ್ಕರಣೆಗೆ ಯಾವುದೇ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಆಧಾರವನ್ನು ಆಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಗಾರ್ಮೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ದುಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಅಥವಾ ಸುತ್ತ-ಮುತ್ತ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರಿರುವ ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಸಾಧಾರಣ ಮಟ್ಟದ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು (ಮನೆಯ ಬಾಡಿಗೆ, ಊಟ, ಬಟ್ಟೆ, ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಓಡಾಟದ ಖರ್ಚು, ಆರೋಗ್ಯ) ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷವೆಂದರೆ ಸುಮಾರು 13,000 ರೂ. ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಿರುವ ನಿಪುಣರಲ್ಲದ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ(ಹೆಲ್ಪರ್ ವರ್ಗಕ್ಕೆ) ರೂ.121 ದಿನವೊಂದಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠವೇತನವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ (ಅಂದರೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸರಾಸರಿ ರೂ.3630/-). ಕಳೆದ ಮೇ ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಈ ಕನಿಷ್ಠ ವೇತನವನ್ನು ಕೆಲವು ಗಾರ್ಮೆಂಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದು 2010ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ನಿಂದ ನಿಗದಿಯಾದ ತುಟ್ಟ ಭತ್ಯೆ(ಡಿ.ಎ.) ಇನ್ನೂ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ನೀಡಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ದುಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತಿಕ ಪೈಪೋಟಿಯಿಂದಾಗಿ ಮಾಲೀಕರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್‌ನಿನ್

ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊರೆ ಹೇರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ 40 ರಿಂದ 50 ಪೀಸ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವರು ಇಂದು 150 ರಿಂದ 160 ಪೀಸ್ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಹೊಸ ಭರ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಅದೇ ಹಳೆಯ ಮಿಶೀನುಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಬೇಗ ಕೊಡುವಂತೆ ಅವಾಚ್ಚ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಬೈಯುವುದು, ಇವೆಲ್ಲವೂ ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಕಿರುಕುಳವಾಗಿದೆ. ಎಂಟು ಗಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅದು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಯಾವುದೇ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಭತ್ಯೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕಾದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಮೈಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಹೆಸರು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿ ಅವಮಾನಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಕೆಲಸ ಕೊಡದೆ ಕೂರಿಸಿ ಅವಮಾನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಹುಪಾಲು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ನೆಪ ಹೇಳಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ರಜೆ ನೀಡಲು ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿದೆ. ತುರ್ತು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಜೆ ಹಾಕಿದರೆ, ಅವರ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಕೂರಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ವಾರ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವಂತೆ ತಾಕೀತು ಮಾಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ.

* ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಟಾರ್ಚರ್ ನಿಲ್ಲಬೇಕು.

* ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮಾನದಂಡ ನಿಗದಿ ಪಡಿಸಬೇಕು.

* ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆ ತನ್ನ ಗರಿಷ್ಠ ಮಿತಿ ಬಳಸಿ ಮಾಡಬಹುದಾದಂತಹ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್‌ನನ್ನು(ಮಾದರಿಯಿಂದ ಮಾದರಿಗೆ ಬದಲಾಗಬಹುದು) ನಿಗದಿ ಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಗರ್ಭಿಣಿ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ದೊರಕಬೇಕು.

* ದುಡಿಯುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ 'ಕೆಲಸದ ಸ್ಥಳದ ಸಮಿತಿಗಳು'(Work Place Committees) ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು.

* ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆಯ ಹಕ್ಕು, ಮಾನ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತುಕತೆಯ ಅವಕಾಶ ಕಾರ್ಮಿಕರದ್ದಾಗಬೇಕು.

(ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು GATWU)

- ನಾಗರತ್ನ, ನವ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯ.

The garment industry in Bangalore with about 1200 registered units employing over a half a million workforce and one of the biggest sources of exports in the country, but hardly is there any mention in the media on the living and working conditions of the workers who are the real makers of some of the top brand clothing in the world.

Earning anywhere between Rs. 3200 to Rs. 4000 a month, which is a pathetic sum especially given the sort of profits being made by the contracting company and the brand companies. This at the cost being borne by the worker who is being made a victim of both company and the pro-capitalist policy of the Govt. that have resulted in price rise of all essential commodities making the lives of these workers ever more miserable.

Comprising of mainly unskilled or semi skilled women workers and mostly hailing from rural, lower class - caste backgrounds, between the age group of 20-40 years, most of these workers are hardly aware of the benefits (which is piecemeal) that they are entitled, giving the company management and labor department a free hand in denying them their basic rights.

But the biggest problems that is faced by these workers is the lack of organised unions in every factory to fight for increasing wages and their basic rights as human beings. Although coming under the factories act, governed by minimum wages, covered by Employment

State Insurance (ESI) scheme, most of the companies hardly adhere to these laws given the laxity in implementation by the Govt. and loopholes in the laws that allow the companies in denying the workers their benefits.

A common practice followed by the company management is the denial of gratuity benefits and pension benefits after 5 yrs of employment by a worker in a company by asking the workers to rejoin as fresh employees and thus denying them this benefit. A second ploy used by the company is the non payment of Provident Fund to the concerned labor department and using this money to build as capital, while the workers remain seemingly unaware of this denial until the day of their resignation from the company. Another important right, concerns health care services covered by the ESI which continues to

be a regularly denied unless by bribing the officials of the concerned department.

All these is besides the regular harassment faced by workers by their male supervisors to meet their production targets and most workers having to work overtime without compensation, working anywhere between 9-10 hrs a day. All these and lack of provisions of some of the basic amenities in many of these units such as drinking water facilities, proper rest time, inadequate lunch hours, toilet facilities. Work place sexual harassment, rampant domestic violence commonly witnessed in their homes, all of which has a general bearing in terms of deterioration of their health.

The picture may sound dismal, but garment workers are increasingly beginning to question the denial of their most ba-

sic rights. Given the low levels of information of the existing rights and provision, lack of fighting unions the majority of the workers in these special exploitation zones are either suffering the denial of rights silently or many a times are being "led" by a yellow unions or extortionist Mafia outfits.

It should be noted that in the recent times the Bangalore industrial seen has not witnessed any major victorious battles of working class, let alone the garment and textile workers. Many of the so called unions are NGO sponsored who basically take a "Industrial peace line" and thwart any attempt of radicalisation among the rank & file. These do-gooder NGO's focus more on conflict management by "training" the leaders than building combative unions. Their approach to disputes with the management is to go to the 'brand' people than to fight and increase the class consciousness of the workers.

But all this is changing, the enthusiastic participation of the garment women workers belonging to GATWU and KGWU in 7th Sept.2010 General Strikes indicates the growing radicalisation among these low paid layers. At the same time given the crisis of the global economy and its impact on India, the stage will be set for a major conflict between capital and labor as was witnessed recently in the successful strike of the Bangladeshi garment workers.

- Anand Kumar

New Socialist Alternative,
Bangalore

Though it is true, that the turn out in the General Strike was not massive in Bangalore, but it can not be claimed that the workers especially in the non-unionised or poorly unionised sectors did not agree with the issues of Price Rise, Unemployment, Low wages, Job Security etc. Some of the activists including myself who went round the industrial areas organising the strike will tell you, the kind of seething anger and frustration among the most low paid workers, women in particular.

It must be noted that there was no effective countering of the propaganda that goes on in the name “growth and GDP”, workers are made powerless by the leadership at the top (CITU, AITUC Central leaderships) without giving them the necessary arguments to go on strike or against the bosses who indulge in extreme exploitation. But the conclaves of the bosses; Chambers & Associations have learnt the tricks to put in place certain attractive media savvy measures such as Human Resources personnel, Corporate responsibility and other make believe mechanisms to hoodwink, depoliticise and deactivate the workers.

The NGOisation of the union movement has put a further dampener on the

combativity of the workers, instead of workers direct action against injustices such as bad working conditions, low pay, sexual harassment, safety regulations, implementation of labour laws etc., they are now taken up with the ‘Brand people’ of different MNCs who are basically exploiting the workers for dirt cheap labour. It is now they who insist on the factory managements to adhere to the laws because it would be a bad publicity for their Brands abroad, workers rights have become a mere PR & HR exercise, which is pathetic, this has taken the power out of the hands of the workers for collective direct action and struggle.

While there are many NGO workers, very motivated activists and fighters among the NGO sponsored unions who sincerely believe that they are engaged in alternative radical politics, but the dominant ideology of most of these ‘fund guzzlers’ is “conflict management”. CITU and AITUC who have their base among the salaried, permanent and organised sectors do not have the vision to reach out to the low paid workers.

Not massive but Militant!

General Strike Report,

Imagine the impact if the rally that was held near Mysore Bank circle and went round the city agitating and motivating the workers to join the strike, the numbers would have swollen to lakhs if not tens of lakhs. Where was the propaganda directed to wards the teachers, health workers, sex workers, women workers, migrant workers, child labour, rag pickers and the lakhs and lakhs working in the various sections of ‘service industry’ such as Hotels and Eateries, workshops, construction workers, Poura Karmikas, Domestic Workers mobile & communication workers, couriers, transport (lorry and vans), News and Media workers including ‘news paper boys’? Last but not the least (and it should not be the last) what was done to bring out the student youth from the schools and the colleges?

It was criminal on the part of the leadership of the trade unions and the established “left” that there was hardly any publicity and propaganda for the strike, leaflets with just a list of demands were seen (with no explanation on the system of profit) getting distributed in the

last 48 hours, no preparatory gate meetings! There was hardly any poster in the city announcing and motivating the workers for the strike from Joint Committee of Trade Unions. (JCTU)

In spite of the drawbacks, the strike did bring out thousands of workers in Bangalore and major towns of the state. Garment and Textile Workers Union (GATWU) and Karnataka Garment Workers Union though smaller unions did exemplary participation in the strike. The ‘New Socialist Alternative’ which brought out leaflets in both English and Kannada languages did its best to campaign for the strike. In collaboration with the Garment Workers it was instrumental in motivating at least 6000 garment workers from 7 factories on Mysore Road to join the strike.

Women workers were the most militant among the strikers, a new generation of radicalised young working women have started to build unions not just on economic demands but on larger political issues such as who runs the society and for whom. It is not too distant that they will find their way into the ranks of Socialists fighting for a fundamental change to the capitalist system itself.

Vishwa

New Socialist Alternative-Bangalore

Anti-Biotic Superbug Scandal

People's Misery is Capitalists Profit

The recent news on a study published by Lancet Infectious Diseases (“Emergence of a new antibiotic resistant mechanism in India, Pakistan and the UK: a molecular, biological and epidemiological study” by Karthikeyan K Krishnasamy et.al) on a drug resistant bacterial gene, the so called super bug, named New Delhi metallo – beta – lactamase – 1 (NDM-1), tracing its possible origins to India has raised a furor among the Corporate hospitals like the Appollo and the Indian Health ministry.

All the hue and cry was not so much about antibiotic resistance, but a possible link to the medical tourism industry (now a booming sector in India) being responsible for the spread of resistance to developed nations such as the EU and that Indian hospitals not being safe for treatments. This is just an instance which proves beyond doubt that when profits are concerned, neither the corporate hospitals nor its mouth pieces in the health ministry will spare any effort at dealing with issue at hand, but go to any extent of shifting blame even taking an anti imperialistic rhetoric claiming the report to be ‘western plot’ to undermine Indian medical tourism industry.

It should be borne in mind that the so called medical tourism is a shame rather than a pride of India. A nation in which public health system is all but dysfunctional, with 80% of the health and medical expenses is forced on people them-

selves. This is the major cause of rural indebtedness (according to Govt. Published statistics), the very mention of India being a medical tourism hub is an insult to the majority of the people who have no such access to the highest standards of health care.

Whatever be the rights or wrongs in the study, it is beyond doubt that antibiotic resistance has emerged as a serious public health concern. One of the common causes of this is the overuse and abuse of antibiotics especially in developing countries like India. The chief reason for this includes the unethical promotion of the drugs by the pharmaceutical companies (doctor – company relationship), unregulated sale without prescription at drug stores, use of antibiotics for virtually every kind of infection (including viral), expectation from the patients to be prescribed an antibiotic and thus a trend has set in that extends from the pharmaceutical company to the doctor down to the patient, that virtually sees antibiotics as ‘magic bullet’ for any disease.

With no new antibiotics on the pipeline and researchers having reached a dead end as far as the research into newer antibiotics are concerned, health system is finding it increasingly difficult to cope with emerging newer antibiotic resistant strains of bacteria. The problem has been completely blown out of proportion with the presence of over 80,000 brands of drugs in the Indian market,

many of them irrational combinations. Whereas World Health Organization (WHO) mandates only 250 essential drugs which could treat over 90% of the diseases concerned, but given the clout of the pharmaceutical industry whose influence extends from the Govt. to drug control authority to the judiciary, all the talk of rational use of drugs has been thrown into the air.

The problem is made all the more worse with the unhealthy and unregulated proliferation of private and corporate hospitals that looks at health sector as nothing more than a lucrative market waiting to be exploited. This flows from the distorted model of health care system followed in India, which has been exasperated by the onward march of capitalist globalization, with strong emphasis on individualistic, medically oriented, technologically driven solutions.

A system that addresses only curative aspect of health care, without addressing overall political-economic-social causes which are primarily responsible for the ill health of the population cannot solve the health problems of the people. Health is not merely about absence of disease, but the overall physical, social and mental well being (WHO), health care is only an aspect of it. Thus health is also access to nutritious food, safe drinking water, good housing, clean environment, social equity etc., which are equally responsible for the healthy living standards of the

people. So a struggle for health is a struggle against capitalism which is solely responsible for unequal distribution of wealth, exploitation of people and resources, environmental destruction and much more.

What is required is an overall socio – economic transformation of society, meaning Socialism, by nationalisation and working people control over the big pharmaceutical companies, private medical hospitals, medical education and research. It is equally important to radically change the content of these services to a health care system based on the comprehensive primary health care model that starts from the ground up, to a pharmaceutical industry that is geared towards producing drugs which are affordable, rational and based on people’s needs, medical education that is reoriented towards service of the people and research that is socially relevant and based on ground realities.

And finally, we need to re-examine the way we look at microbes or any infectious diseases for that matter, unlike modern medicine that has been riddled with terminologies of war and look at microbes as terrorists that need to be wiped out. Apart from changing the social system that we live in presently, we need to find alternative approaches of dealing with infectious diseases without seriously hampering the delicate ecology of our planet. * **Anand Kumar,**

NSA, Bangalore.

Beggars death in Bangalore

Capitalism's Systemic Malaise

The death of over 28 inmates at the Beggar's Rehabilitation Center (popularly known as Beggar's Colony) in Bangalore and the subsequent drama that unfolded over the past two months has brought into focus the rotten state of affairs in the Karnataka state's social welfare department. The inmates of the center were living in conditions to what amounted to a concentration camp in extremely miserable and filthy conditions. It was a well known "Secret", but no media or political parties ever bothered about the plight of the inmates. With already over 287 deaths at the center since January, it was only a disaster waiting to happen.

The deaths and the subsequent hospitalization of many of the inmates of the center was triggered from what has now become infamously known as the independence day lunch (auspicious gift indeed for a people who were virtually held as captives at the center!) by a donor whose name continues to be criminally withheld by the government. For over two days, despite continuous vomiting and diarrhoea, all the inmates were left to fend for themselves by the staff and only after they began to die that the cases were referred to the medical officer at the primary health center in the colony.

BJP's Contempt for poor

Even more scandalously, the dead bodies were bundled off to the crematorium without proper investigations relating to the circumstances that led to the tragedy. The authorities backed by their political bosses the Chief Minister B S Yeddyurappa, the Home Minister V S Acharya, and Police Commissioner Shanker Bidari (notorious for his human rights record) virtually ruled out any possibility of foul play and decreed it as a natural state of affairs due to old age

and susceptibility to communicable diseases! This attitude of the BJP government of Karnataka suits very much with the ideology of the communal, pro-upper caste and pro-upper class BJP, which is the political arm of RSS which has a pathological contempt towards all that is considered low and downtrodden in the society.

While the government has ruled out food poisoning as the cause of death, it has put the blame on gastro-enteritis,

lack of hygiene and malnourishment as possible causes of death (This itself is an indictment of the BJP Govt.) Even if we go by the government's words, even a knowledgeable lay person would know that gastro-enteritis is not a highly complicated disease and can be easily treated by provided an adequate fluid balance is maintained in the body caused due to dehydration by vomiting and diarrhoea.

Criminal Negligence

All that was required was an anti-emetic drug to control the vomiting and oral rehydration fluid for diarrhoea, which can be prepared at any reasonably clean place by mixing a pinch of salt and four teaspoons of sugar to a liter of clean drinking water, this is an effective and simple solution to the problem, but yet diarrhoea is the No. 1 cause of death among children in India. Lack of intervention at a proper time could have further complicated the situation given the low immunity and ailing conditions of many inmates at the center.

The beggar's colony presented a picture where everything was wrong. Firstly, the number of inmates at the center was grossly high at over 2500, as compared to the capacity of the center to handle only up to 900 inmates. With the inmates packed as herds of sheep in the dormitories which remained unclean and not disinfected for months together, toilets overflowing with faeces, stench of urine being everywhere, the conditions were not fit for even animals let alone humans. Whatever funds allocated in the budget for the rehabilitation, the funds were grossly mismanaged, underutilised or siphoned off to other priority (pocket) areas and the inmates were left to rot and die.

None of the recommendations made by a legislature committee with regards to the maintenance of the center were

ever implemented by the Social welfare department of Karnataka. No segregation was carried out on the basis of health issues, instead all of them were packed into the same rooms, no dietary changes were made and the primary health center at the colony was extremely understaffed functioning with only a single doctor, whereas the committee had recommended posting five doctors at the center. The horrifying stories that were given to the fact finding committees by the inmates indicates that the authorities treated them more like they treat criminals rather than people unfortunately driven to destitution.

PPP is an alibi to privatise!

Another aspect which has not received much attention is that the primary health center was being run under public-private partnership (PPP) with the NGO Karuna Trust, headed by Dr. H Sudarshan (winner of Right to Livelihood or Alternative Noble), a known votary of NGO partnership with government in running primary health centers. Well nothing much seems to have changed under the management of Karuna Trust, primary health center which continues to be understaffed, underequipped and is not able to discharge all the obligations of a health center that includes ensuring preventive measures to stop the spread of infectious diseases and continuous monitoring of the health status of the inmates.

If the tragic deaths of the inmates is

anything to go by, that the PPP of the social services is not the solution to the problem. But if the government's thinking is, it is for more such PPP model and this time it is to address nutrition by tying up with the notorious ISKCON (International Krishna Consciousness) for providing meals to the inmates.

The tragedy has given an ideal opportunity for the corrupt neo-liberal BJP government, to demonstrate that the state's services are bound to be inefficient and thereby it is time to abdicate all the moral obligations of the government to the welfare of the beggars and allow NGO's/ charities to step in.

This calamity is a direct result of government's [including the previous Congress and JD(S)] deliberate strategy of starving the center of funds and running an extremely inefficient system that was bound to fail. Whatever changes that government has promised with regard to improving the center will only be cosmetic and the situation will continue to rot. How can the government change the situation overnight when the problem is systemic and the rot flows from the top, not from below. While the establishment has promised posting more doctors at the center, the question is where will the doctors come from, when the health department of the state is itself understaffed for doctors and superspecialists.

Neo-liberalism is the culprit

The disaster has once again reiterated the consequence of neo-liberal economics with least priority to social services, especially towards the downtrodden, socially exploited and vulnerable groups such as beggars who are not even considered as humans beings let alone welfare beneficiaries. It is apt to remember that the tragedy took place in the so called IT capital (which boasts of huge GDP contribution) of the country and shows how much development has trickled down to the poor and the marginalised. If anything, development has come at the cost of further marginalisation of the oppressed classes rather than the other way around.

Capitalism breeds destitution-dump it!

The so called development at any cost leading to loss of land, homes and livelihoods across the country will only exacerbate, and not eradicate beggary. In the last instance, beggary is only a deeper symptom of a larger malaise in the society under capitalism whose sole worship of profit is sure to trample on and continue to deprive all the basic rights and necessities of the poorer sections of the society.

- **AnandKumar**
New Socialist Alternative, Bangalore.

The Games that Wealthy Play with us the 'Commons'

- By Ankit Sharma and Paresh Chandra

In the 19th century, the one time British Prime Minister, and renowned novelist, Benjamin Disraeli, wrote a novel called *Sybil: The Two Nations*; this was one of the first explorations of the polarisation of wealth and power that capitalism breeds, how inside a single country, coexist the fabled halls of plenty and extreme hunger. Today, in India, one does not even need to compare the metropolis and the margin (the “Maoist afflicted territories”) to comprehend the existence of two such nations – it is to be seen in the Capital itself.

- This article was first published in Gurgaon Worker's News.

In the last decade the name of Delhi has become synonymous with “development”; fancy flyovers, expressways, wide roads, metro services, etc. symbolise the form of development that Delhi aspires toward – development that will make Delhi a “world class city” of the new millennium. And all this at the cost of neglecting completely, the fulfillment even of basic necessities of life for many living in and around Delhi. At present, it would seem on glancing at mainstream newspapers, that the development of a city is to be measured in terms of the number of shopping malls it has, or the number of millionaires, or the width of roads and so on – in short, everything which relates to the richer section of society. A supplement of one India's leading dailies declares Delhi to be the city of the 21st century, moving ahead of other Indian cities like Mumbai and Kolkata. This declaration, ostensibly, is based on the one hand upon Delhi's new born pride, the Metro, and on the other on the city's status as the “melting-pot” of all Indian cultures (possibly because the industrial zones rising around Delhi attract workers from all over the country). Not a paragraph to bring out the conditions under which these workers live or labour.

With majority of the population, the labouring and languishing poor altogether out of contention, India indeed seems to be shining. Even if the class that actually reaps the benefits of such development comprises 10 per cent of the nation's population, the number is still in excess of a 100 million. It is easy to stay within this constituency, represent and celebrate its interests, and still call oneself the representative (government, or daily) of a nation. Of course, there are times when even large sections of the richer nation inside India, the so-called middle classes are affected for the worse, by policy or development plans. But such is the inertia of their past comforts, and such is the influence of the state, that they are able to while away times of duress dreaming of riches to come. All their responses are programmed by the state, in forms the state

can control, and in the final instance they are comfortable even in this relative discomfort, and they do not feel pressed to speak up.

Coming to the immediate, we find that all of Delhi's resources are being invested to prepare for the staging of the Commonwealth Games; all of the city's

development plans are spread around this event. Several new roads are being built, new stadiums are coming up, a concrete “village” big enough to house the people of many slums has been constructed for the athletes. A city facing one of the biggest water shortages in all its history is going to fill up massive swimming pools. For three years in a row college grounds have been made unavailable to students, putting an end to a lot of sports activity (evidently this is how the CWG is going to encourage sports). Thousands of students, who can barely afford the subsidised hostel rates, have been thrown out of their hostels, forced to find accommodation in expensive areas around the university. The Chief Minister has come out in the media declaring that the people of Delhi will have to pay for these Games in the form of increased taxes, rise in the prices of public transport, and so on (supposedly, all people in Delhi are rich enough to pay this tiny price for the sake of the nation's and the city's glory). However the main thrust of the current piece is to spare a glance at that side of Delhi which is altogether ignored by all, including the media.

Large numbers of migrant labourers have shifted base to Delhi because of the work become available due to the large scale infrastructural development leading up to the Games. This huge influx of migrant labourers, in addition to the ones already living in slums and worker localities around the city, has led to greater competition amongst them, on which private contractors hired by the government are thriving. These private contractors are able to control wages and working conditions, obviously to the

disadvantage of workers. Workers at CWG sites earn anything from Rs.200 to Rs.700 for eight hours of work in a day depending upon level of skill, much more, it can be argued than the minimum wage fixed by the government. Using this data the mainstream media is often found trying to prove that the government is generating employment

for these workers as well as helping them earn a livelihood. Often, it is added, that the workers are also being provided with a place to live, in temporary settlements near construction sites. But, as is always true in such cases, a different order of truth altogether ignored by the media exists behind this façade. These workers have no job security, hired on a day, fired on the other. In fact, most of them are hired on a daily or weekly basis. If hired for longer durations they face irregularities of payment. They do not have the freedom, as a result to work elsewhere during this period, or to leave this work, for the fear of having to forfeit wages earned. Sometimes workers are paid not according to the duration of work, but quantity of it – this much pay for this much work (for instance, this is usually the case for road construction workers). In this case the work day extends upto ten hours or more; this, one can understand, is the cost of the alacrity needed to finish the project in time for the Games

Owing to irregularities of the kind mentioned above, workers are forced to shift their families close to the work-site where their wives too enter the labour market, hoping to find greater financial security for the family. Female workers get paid amounts much lower than what men earn for the same work. Where the fixed minimum wage is Rs.203, female workers are usually paid as little as Rs.130 for eight hours of work. When the supply of workers increases this drops Why should all the members of a family work when one member is already earning more than the fixed minimum wages? Clearly, the life that a single man's wage affords is not quite so good.

The minimum wage allows a worker to reproduce his labour power and is by no means suitable remuneration for the work he does; to be able to do even a little more than merely exist (even if that something is as seemingly inconsequential as owning a transistor) more than a single person's wage is needed. So the whole family sets to work, at jobs that hardly pay anything even as they break their backs. Whether they work or not is not a choice, is clear enough to see, but even choosing the work they do is not an option – do what you get.

With increased migration and the fall in wages caused by the resultant increase in competition living condition of workers have also suffered. As the wages fall down to Rs100 or less. Furthermore, mothers have no choice but to keep their children close by while they work; a more hazardous environment to bring up a child is hard to imagine, because immediate danger of hurt is compounded with assured health trouble in later life. Children already nearing adolescence actually work alongside their mothers; a little more in the family's pocket.

Why should all the members of a family work when one member is already earning more than the fixed minimum wages? Clearly, the life that a single man's wage affords is not quite so good. The minimum wage allows a worker to reproduce his labour power and is by no means suitable remuneration for the work he does; to be able to do even a little more than merely exist (even if that something is as seemingly inconsequential as owning a transistor) more than a single person's wage is needed. So the whole family sets to work, at jobs that hardly pay anything even as they break their backs. Whether they work or not is not a choice, is clear enough to see, but even choosing the work they do is not an option – do what you get.

With increased migration and the fall in wages caused by the resultant increase in competition living condition of workers have also suffered. As the wages fall well below the minimum required for their subsistence the workers are forced to live in temporary settlements near work sites, settlements hardly suited to be inhabited by human beings. The differentiation between skilled and un-skilled labourers seems to continue in these settlements, where un-skilled workers are made to stay pretty much anywhere (tents beneath flyovers, or on the roadside, or next to metro-pillars and so on).

Continued in Page 9.....

ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆಯ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಪರದಾಟ ಗೃಹ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಹೋರಾಟ

ಜಾಗತೀಕರಣ, ಹೊಸ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳಿಂದ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಸರ್ಕಾರಿ ಛೇಲಾಗಳಿಗೆ ಲಾಭ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಉದಾರೀಕರಣದ ನೀತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಇಂದು ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಸಂಘಟಿತ ವಲಯದಿಂದ ಹೊರಗುಳಿದು ಅಸಂಘಟಿತ ಕಾರ್ಮಿಕರಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

900 ಕೋಟಿ ಅಸಂಘಟಿತ ವಲಯದ ಕಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುವ ಮಹಿಳೆಯರು ಸೇರ್ಪಡೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. 10 ವರ್ಷದಿಂದ 60 ತುಂಬಿದ ಮಹಿಳೆಯರೂ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲದೇ ಶ್ರೀಮಂತರ ಬಂಗಲೆ, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುವವರನ್ನು ಸೇವಾ ವಲಯದ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ. ಅವರ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಮನೆಯ ಮಾಲೀಕರು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಉನ್ನತ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದು ದೇಶದ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. (ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು 47 ದಶಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.) ಹೀಗಾದರೂ ಶೇ.90ರಷ್ಟು ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಕಾರ್ಮಿಕರೆಂದು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮನೆಗೆಲಸದವರು ಜೀವನಾವೃತ್ತಕ ಸಂಬಳ, ವಾರದ ರಜೆ ಇನ್ನಿತರ ಹಕ್ಕುಗಳಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆ ಎಂಬುದು ಮರೀಚಿಕೆಯಷ್ಟೇ.

ಹಳಸಿದ ಜಾತೀಯತೆ ಬೇರೂರಿರುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆಲಸದ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ, ಕುಡಿಯಲು ಬೇರೆ ಲೋಟ, ತಟ್ಟೆ, ಕೆಟ್ಟು ಹೋದ ಊಟ ನೀಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮನೆಯ ಶೌಚಾಲಯವನ್ನು ತೊಳೆಯುವವರು ಅವರೇ ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದಾಗ ಅವರು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರು ತೊಳೆದ

ಪಾತ್ರೆ, ಬಟ್ಟೆಗೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೀರು ಹಾಕಿ ಮಾಲೀಕರು "ಶುದ್ಧ" ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಗೃಹ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಅಶ್ವೀಲ ಮಾತಿನ, ಲೈಂಗಿಕ ಚೇಷ್ಟೆಯ, ಮಾನಸಿಕ ಕಿರುಕುಳಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮನೋರಂಜನೆ, ವಿರಾಮ, ವೈದಕೀಯ ರಜೆಯಂತಹ ಯಾವುದೇ ಸವಲತ್ತುಗಳಿಲ್ಲದೇ ದಿನನಿತ್ಯ ಗಾಣದತ್ತಗಳಂತೆ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ವರಮಾನವಿದ್ದರೂ, ಸಮಾಜ ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ಸಾಗಲು

ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಗೃಹ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವುದೇ ಗಮನಾರ್ಹ ಪರಿಹಾರಗಳಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. 2004ರಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುವವರ ಕನಿಷ್ಠ ವೇತನ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದ್ದು ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಗೊಳಿಸಲು ಯಾವುದೇ ಪಕ್ಷದ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಪುರುಸೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಗಳು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತು ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆ ಎಂಬುದು ದೂರದ ಕನಸಾಗಿದೆ.

2008ರಲ್ಲಿ ಅಸಂಘಟಿತ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ 'ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆ ಕಾನೂನು' ಜಾರಿಗೆಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದ್ದರೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೌಲಭ್ಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆ, ಮನೆ ಸಾಲ, ಪೆನ್ಷನ್, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್ ಶಿಪ್, ಇನ್ನಿತರ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಕೇವಲ ನಾಮಾಕಾವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ.

ಮಹರಾಷ್ಟ್ರ, ತಮಿಳುನಾಡು, ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಗೃಹ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಅವಿರತ ಹೋರಾಟದ ಫಲವಾಗಿ ಇಂದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ದೊರಕಿವೆ. ಕೂಲಿ ಮಾಡುವವರು, ಹೋಟೆಲ್, ಟೈಲರ್, ಇಸ್ತಿ ಮಾಡುವವರು ಹಾಗೂ ಆಟೋ

ಗೃಹ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಪ್ರತಿಭಟನೆ

ರಿಕ್ಷಾದವರನ್ನು ಹಾಗೂ ಇತರ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರಗಳು ತ್ರಿಪಕ್ಷೀಯ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಡಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿವೆ. ಆದರೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರನ್ನು ತ್ರಿಪಕ್ಷೀಯ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಡಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ.

ಬಹು ಪಾಲು ದಲಿತರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ಮನೆಗೆಲಸದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮಹಿಳೆಯರು ಸರ್ಕಾರಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ ಯಾಕೆ?

-ವಿಶ್ವ

ನವ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯ, ಬೆಂಗಳೂರು

ದುಡಿಯೋರ ಹೋರಾಟ

'ನವ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯ'ದ ಪತ್ರಿಕೆ

ಸಂಪಾದಕ : ಜಗದೀಶ್.ಜಿ.ಸಿ

ನಿರ್ವಾಹಕ ಸಂಪಾದಕ : ವಿಶ್ವನಾಥ್. ಎಸ್

ಸದಸ್ಯರು : ಆನಂದ್ ಕುಮಾರ್, ನಾಗರತ್ನ.ವಿ

- Saptarshi Banarjee.

The Games.....Continued from Page 8

Skilled workers are at least able to afford a place in some sort of slums or worker localities, or are provided with tin shelters near construction sites. Of course this relative privilege hardly amounts to anything; 4 to 5 skilled workers stay in tin rooms hardly 6 feet across. Often these temporary tents or rooms serve as living quarters for the entire family; proximity to the worksite defi-

nately adds to health problems that workers and their families face. There is no direct supply of water to these localities, forcing the workers to use water stored in unclean cans which used for construction purposes; the problem is even greater for the quarters which are not that close to any big site, as they are forced to buy water from tankers. Furthermore, these settlements are not legal and once the work is complete the workers are forced to evacuate.

Workers cannot afford to waste any part of their wages on daily commuting; another reason that forces them to leave close to worksites is their shift timings (for instance the workers constructing roads stay in tents near the site because they are required to work all through the night stopping in the early hours of the morning). These conditions negate the possibility of any "family life," a middle-class term altogether alien to the lives

of these workers. Even if the family stays together, everybody works: the man, the woman, and the children, giving them no chance to spend any time together, let alone "quality time." A set of people involved in the construction of the structures that will allow India to "proclaim itself on the world-stage" as a rising "super-power" and a "quasi-developed-country" are reduced to a status little higher than the tools they use.

New Socialist Alternative

What we Stand for

- Living minimum wage, shorter working week without loss of pay
- No to the bosses' flexibility & exit policy
- No more cuts in public services, public sector jobs and subsidies for the poor
- Massive public spending increase for health, education, child care and housing
- Stop privatisations. Re-nationalise the public utilities and industries that have been privatised
- Break the grip of landlordism, Radical & democratic land reforms, distribution of confiscated land from the rich land lords to the poor peasants
- No discrimination on the grounds of gender, caste, race, sexuality, religion and language
- Equal pay for equal work
- Free education & free health service
- Invest in a cheap, accessible, integrated and environmentally friendly and publicly owned transport system
- Progressive tax system, based on direct taxes, increased corporate taxes and taxes on wealthy and the rich
- Confiscate the assets of companies which blackmail workers and jeopardise the future of the community, or which have a record of environmental pollution
- No displacement of people from land and livelihoods in the name of "Development"
- opposition to SEZ's (Special Exploitation Zones)
- Public ownership of the commanding heights of the economy under the democratic control and management of the working class people.
- For a voluntary union of all nationalities under a **Socialist confederation of the sub-continent of India, Pakistan, Afghanistan, Bangladesh, Sri Lanka, Nepal, Bhutan, and Maldives.**

DUDIYORA HORAATA

For Youth - Working Class Unity & Socialism

Vol - 7 Issue - 1

September-October 2010

Price Rs.5/-

Solidarity Rs.10/-

“Paradise turned into hell” Kashmir: An eyewitness to oppression in the valley Emma Shaw, CWI reporter.

On Monday, 20 September, a group of more than 40 representatives from all the major parties in India's parliament are visiting Srinagar, the capital of Indian-occupied Kashmir, on a so-called 'fact-finding' mission. It is the first such delegation in two decades. The BBC writes on its web-site: "Kashmir has been on the boil since June (this year), with tens of thousands of protesters taking to the streets. In the mainly Muslim valley (they) have been hurling stones at troops and demanded independence from India. Many analysts see the recent unrest as the biggest challenge to Indian rule in Kashmir for 20 years."

The leader of the Kashmiri nationalist Hurriyat Conference, Syed Ali Shah Geelani, agreed at the last minute to speak to five members of the delegation. But the real feelings and the demands of the thousands who have been protesting on the streets in the recent period will not be heard. The intractable problems require far more than a parliamentary delegation to resolve. In fact they have been heightened by some of the most vicious, relentless police and army repression taking place internationally.

Photo: CWI reporter

A paradise turned into hell". That is how the people who live there describe Indian-occupied Kashmir, now under indefinite curfew. Monday 13 September saw 18 people, mainly young men, mowed down by some of the 700,000 soldiers in the Indian army who occupy Kashmir. Further attacks mean that well over 100 people have been killed in just over 100 days since 11 June.

Many hundreds, some as young as 14, have been injured; many will never walk or see again. Doctors describe injuries caused by inhumane torture and by the use of pellet guns, banned under international law. Across the country hundreds have simply 'disappeared'.

During the bandh/curfew the empty streets are peopled only by khaki-clad soldiers carrying lathi (heavy sticks) and machine guns; rolls of razor wire are like some dystopian tumbleweed. Everywhere the walls shout: "Indian dogs go back!", "Go India go!" and, of course "Azadi! (Freedom!)".

No-one dares to leave their house during the curfew days. The schools have been shut for three months. Exams have been postponed. Young people's futures are on hold indefinitely.

Initially, women could venture out for food and necessities but sexual harassment, the snatching of headscarves and the abuse has made this impossible. They dare not let their children out the door. Broken windows and shot out street lamps are the calling card of the soldiers. Water provision has also been targeted. Women tell of soldiers barging through their homes and beating their

children. They fear that if the young men go out they will never return.

This is what happened to Meraj-ud-Din Lone, a 22 year-old father and vegetable seller, the sole breadwinner in his family. At 10.30am on 3 August he was shot in the heart as soldiers chased a group of unarmed protesting boys.

His family and his young widow Daisy, who now have to worry about their very survival, have been frustrated in every attempt to seek justice. No-one from the authorities has spoken to them. This is not an unusual story in Srinagar. This is just one family's hell.

For ordinary Kashmiris Azadi is the only goal. Politicians discuss so-called 'peace packages' but these are no more than tawdry tokens. Sonia Gandhi, president of the ruling Indian National Con-

gress Party, promises an 'economic package' of jobs but this has no impact. Almost everyone I spoke to, from civil rights activists to students and workers, said that economic packages which do not address their national aspirations will never satisfy.

The very right-wing, nationalist BJP makes demands such as "total peace" before talks take place. It is an ardent opponent of any reasonable autonomous package or settlement and demands more troops be sent in. Anti-Pakistan sentiment and the threat of 'Islamic terrorism' are the mainstays of its propaganda.

The traditional left parties, such as the Communist Party of India and the Communist Party of India (Marxist), participate in state governments alongside Congress and other parties and do not

make serious demands on troop withdrawal.

The occupation has claimed about 70,000 lives. But everywhere, the hospitals, the homes of grieving families, the shops, the streets, people want to voice their demands: 'Stop the killing, get the army out, the right to self-determination and independence from India, Pakistan and China'. While there is no trust in the government there is hope that resistance in the valley can have an effect.

The Hurriyat is an alliance of political, religious and social organisations. Geelani, one of its leaders, announces the dates for bandhs, a type of general shutdown strike. While support is uniform there is no evidence of mass participation in the decision-making process. The government retaliates and attempts to assume control by imposing curfews at the same time.

Ehadjan, not a stone-pelting youth but a 52-year old policeman, was at Shri Maharaja Hari Singh hospital to receive treatment for kidney damage after four days of severe torture. He had thrown a shoe at the state chief minister during a flag unfolding ceremony. He, like others, is desperate for the eyes of the world to focus on the daily mass torture and incredible denial of human rights that is life for the masses of Indian-occupied Kashmir.

Most people fear that the Indian government's propaganda is widely accepted outside Kashmir. While this may be the case in general, some young people are starting to discuss the issue and to connect it with other aspects of the reality of life for the majority in 'shining India'.

New Socialist Alternative

Indian section of the Committee for a Workers' International (CWI) www.socialistworld.net

P.O. BOX # 1828, Bangalore - 560 018. ☎ 080-26742616

newsocialist.in@gmail.com www.socialism.in newsocialist@dataone.in

ಬೆಂಬಲ : ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ

HORAAATA

‘ನವ ಸಮಾಜವಾದಿ ಪರ್ಯಾಯ’ದ ಪತ್ರಿಕೆ

ಭುಗಿಲೆದ್ದಿದೆ ವರ್ಗ

ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ಮಾರ್ಗ

DUDIYORA

Workers' Struggle

VOICE OF THE NEW SOCIALIST ALTERNATIVE

For Youth - Working Class Unity & Socialism

Vol - 7 Issue - 1

September-October 2010

Price Rs.5/-

Solidarity Rs.10/-

“Paradise turned into hell”

Emma Shaw, CWI reporter.

On Monday, 20 September, a group of more than 40 representatives from all the major parties in India's parliament are visiting Srinagar, the capital of Indian-occupied Kashmir, on a so-called 'fact-finding' mission. It is the first such delegation in two decades. The BBC writes on its web-site: "Kashmir has been on the boil since June (this year), with tens of thousands of protesters taking to the streets. In the mainly Muslim valley (they) have been hurling stones at troops and demanded independence from India. Many analysts see the recent unrest as the biggest challenge to Indian rule in Kashmir for 20 years."

The leader of the Kashmiri nationalist Hurriyat Conference, Syed Ali Shah Geelani, agreed at the last minute to speak to five members of the delegation. But the real feelings and the demands of the thousands who have been protesting on the streets in the recent period will not be heard. The intractable problems require far more than a parliamentary delegation to resolve. In fact they have been heightened by some of the most vicious, relentless police and army repression taking place internationally.

Photo: CWI reporter

A paradise turned into hell". That is how the people who live there describe Indian-occupied Kashmir, now under indefinite curfew. Monday 13 September saw 18 people, mainly young men, mowed down by some of the 700,000 soldiers in the Indian army who occupy Kashmir. Further attacks mean that well over 100 people have been killed in just over 100 days since 11 June.

Many hundreds, some as young as 14, have been injured; many will never walk or see again. Doctors describe injuries caused by inhumane torture and by the use of pellet guns, banned under international law. Across the country hundreds have simply 'disappeared'.

During the bandh/curfew the empty streets are peopled only by khaki-clad soldiers carrying lathi (heavy sticks) and machine guns; rolls of razor wire are like some dystopian tumbleweed. Everywhere the walls shout: "Indian dogs go back!", "Go India go!" and, of course "Azadi! (Freedom!)".

No-one dares to leave their house during the curfew days. The schools have been shut for three months. Exams have been postponed. Young people's futures are on hold indefinitely.

Initially, women could venture out for food and necessities but sexual harassment, the snatching of headscarves and the abuse has made this impossible. They dare not let their children out the door. Broken windows and shot out street lamps are the calling card of the soldiers. Water provision has also been targeted. Women tell of soldiers barging through their homes and beating their

children. They fear that if the young men go out they will never return.

This is what happened to Meraj-ud-Din Lone, a 22 year-old father and vegetable seller, the sole breadwinner in his family. At 10.30am on 3 August he was shot in the heart as soldiers chased a group of unarmed protesting boys.

His family and his young widow Daisy, who now have to worry about their very survival, have been frustrated in every attempt to seek justice. No-one from the authorities has spoken to them. This is not an unusual story in Srinagar. This is just one family's hell.

For ordinary Kashmiris Azadi is the only goal. Politicians discuss so-called 'peace packages' but these are no more than tawdry tokens. Sonia Gandhi, president of the ruling Indian National Con-

gress Party, promises an 'economic package' of jobs but this has no impact. Almost everyone I spoke to, from civil rights activists to students and workers, said that economic packages which do not address their national aspirations will never satisfy.

The very right-wing, nationalist BJP makes demands such as "total peace" before talks take place. It is an ardent opponent of any reasonable autonomous package or settlement and demands more troops be sent in. Anti-Pakistan sentiment and the threat of 'Islamic terrorism' are the mainstays of its propaganda.

The traditional left parties, such as the Communist Party of India and the Communist Party of India (Marxist), participate in state governments alongside Congress and other parties and do not

make serious demands on troop withdrawal.

The occupation has claimed about 70,000 lives. But everywhere, the hospitals, the homes of grieving families, the shops, the streets, people want to voice their demands: 'Stop the killing, get the army out, the right to self-determination and independence from India, Pakistan and China'. While there is no trust in the government there is hope that resistance in the valley can have an effect.

The Hurriyat is an alliance of political, religious and social organisations. Geelani, one of its leaders, announces the dates for bandhs, a type of general shutdown strike. While support is uniform there is no evidence of mass participation in the decision-making process. The government retaliates and attempts to assume control by imposing curfews at the same time.

Ehadjan, not a stone-pelting youth but a 52-year old policeman, was at Shri Maharaja Hari Singh hospital to receive treatment for kidney damage after four days of severe torture. He had thrown a shoe at the state chief minister during a flag unfolding ceremony. He, like others, is desperate for the eyes of the world to focus on the daily mass torture and incredible denial of human rights that is life for the masses of Indian-occupied Kashmir.

Most people fear that the Indian government's propaganda is widely accepted outside Kashmir. While this may be the case in general, some young people are starting to discuss the issue and to connect it with other aspects of the reality of life for the majority in 'shining India'.

New Socialist Alternative

Indian section of the Committee for a Workers' International(CWI) www.socialistworld.net

P.O. BOX # 1828, Bangalore - 560 018. ☎ 080-26742616

newsocialist.in@gmail.com www.socialism.in newsocialist@dataone.in

